

Úvodní slovo a Introit

Ve jméno Boha Otce, i Syna, i Ducha Svatého. amen

Dnes je I. neděle po Velikonocích - Quasimodogeniti: „Jako novorozené děti...“ (1. epištola Petrova 2,2), a naši bohoslužbu zahajují slova žalmu 116.

Ž 116,1-9

Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat. Ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti. Vžívám však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život! Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává. Hospodin je ochránce nezkušených: byl jsem vyčerpán, a dopřál mi zvítězit. Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. Ubránils mě před smrtí, mé oko před slzami, moje nohy před zvrtnutím. Před Hospodinem smím dále chodit v zemi živých.

Milost Pána našeho Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého buď se všemi Vámi. amen

modlitba

Pane Bože,

jsi víc než všechno, co známe, co máme, co jsme.

Díky za krásu přírody, za div života uprostřed nekonečného chladného vesmíru. Díky za stromy a květy, za ranní rosu i západ slunce, díky i za mráz a vítr, i za teplo domova. Díky za druhé lidi, za naše rodiny, za blízké lidi a přátele.

Tvé dary jsou veliké a vzácné. Ty sám jsi větší než lidské srdce, jsi také větší než lidské provinění. Odevšad vede cesta k tobě.

A protože tomu tak je, chci tu být takový, jaký jsem, taková, jaká jsem. Chci ti svěřit svůj život s tím dobrým, i zlým, co jsem v něm mám.

Pane Ježíši Kriste,

ty víš, co všechno nás tíží, znáš břemena, která neseme. Znáš naše obavy a starosti, zranění i zklamání. Ty sám jsi nesl těžký kříž lidského hněvu a nenávisti, a stejně můžeš nést i nás. Prosíme nes nás, osvoboď nás z našich pout.

Pane Duchu svatý,

dej mi radost, lásku. Prosím o naději, kterou tolik potřebuji. Amen

1.čtení: Izajáš 40,26-31

"K výšině zvedněte zraky a hledte: Kdo stvořil toto všechno?" Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem; má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna. Proč říkáš, Jákože, proč, Izraeli, mluvíš takto: "Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlídí mé právo"? Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. Od dává zemdenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. Mladíci jsou zemdení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

2.čtení - základ kázání: Janovo evangelium 20,19-29

Téhož dne večer - prvního dne po sobotě - když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni

za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: "Pokoj vám." Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás." Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: "Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou."

Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím."

Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!" Tomáš mu odpověděl: "Můj Pána a můj Bůh." Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili."

kázání

Milé sestry a milí bratři, milí přátelé!

Kam pozvedáte své zraky?

Kam zvedáš své oči, ke komu?

Jaký směrem se díváš, když se jedná o rozhodující věci tvého života, nebo života těch, kteří ti byli darováni?

Prorok Izajáš, z jehož knihy jsme četli v prvním čtení, vyřizuje Izraelcům, zajatým v Babylónii, Boží slovo: *K výšině zvedněte zraky a hled'te...*

A my hledíme. Hledíváme na kde co, na kde koho. V čem je pomoc, svoboda, záchrana? Kdo nás povede, kdo nám bude trochu něco diktovat a nutit, ale zároveň hodně dávat a chránit nás? Malé dítě se dívá nahoru, na své rodiče. Odtud očekává záchranu, když na to přijde. Hledět k výšině k nám nějak patří. Už od mateřského mléka. Asi to potřebujeme.

I v Babylónii se hledělo, jak jinak. Tam nahoře byly hvězdy, měsíc, to byla jejich božstva. V Egyptě slunce. Od nich přicházel život, pomoc, taky osud, smrt... No zkrátka, všechno důležité. Slunce, měsíc, hvězdy... I my máme hvězdy, lidé na ně hledí, promítají si do nich všechna svá očekávání, své touhy a potřeby. A pak jsou antihvězdy, černé díry, a do nich si zas promítáme své frustrace a svoji zlobu.... No, tak nějak jako v Babylónii, nebo v Egyptě.

Jenomže Izajáš Izraelce sice vyzve, aby pozvedli své zraky a hleděli, ovšem s otázkou: *Kdo stvořil toto všechno?*

To je klíčová otázka. A odpověď na ni je rozhodující. *K výšině zvedněte zraky a hled'te...*

Zrak. Důležitý smysl. Většinu informací získáváme očima, hleděním. Díky očím se s jistotou pohybujeme a orientujeme na ulici, stejně jako ve svém životě. Jde to i bez nich, ale náš svět je na oči nastavený. Člověk pozvedá své zraky, aby věděl, aby se ujistil, přesvědčil.

Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech ..., neuvěřím."

Tomáš. Taky potřebuje vidět. Chce to spatřit, chce se ujistit, přesvědčit.

Rozumím mu.

Něco se stalo, něco důležitého, rozhodujícího, a on u toho nebyl. Nyní přišel, a ještě než vstoupil, už to musel cítit ve vzduchu, v atmosféře, která se mezi jeho přáteli změnila.

Ježíš byl popraven, jeho tělo uložili do hrobu. Konec, strach, beznaděj. Učedníci jsou ze strachu

někde zalezlí, za zavřenými, na 10 západů zamčenými dveřmi.

Ale najednou, nečekaně, neuvěřitelně, přichází Vzkříšený, přichází Ježíš. Oni ho vidí, radují se, mluví s ním, vidí rány v jeho rukách i boku. Není to duch, přelud, výtvar jejich vystresované mysli. Je to živý Ježíš.

Jenže Tomáš tam s nimi nebyl.

Oni mu pak s nadšením všechno líčí a bylo by snadné tomu nadšení podlehnout, ale Tomáš je pevný ve své nedůvěře a nedá se zvíkat. *"Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebech a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím."*

Jsou věci, kterým prostě nevěříme, nemůžeme věřit. V životě máme každý už něco za sebou, potřebujeme stát s nohama na zemi, vědět, co je možné a co možné není. To nám pomáhá. Orientujeme se. Nemáme nereálná očekávání a tak asi ani nepadáme do exekucí a před výplatou ještě něco, malá rezervička, na účtu zbývá. Nebo ne? Nejsme hazardéři...

Jenže tahle realističnost, tahle přiměřenost někdy umí člověku vzít sílu, vysát energii, připravit o naději, která se nedá odhadnout, natož spočítat, kterou ale tolik potřebujeme. A pak jsi jako jako vymačkaný citrón, jako vylisované jablko, nemáš šťávu, jsi zemdlená, bez odvahy, jsi jako bezmocný.

A šíří se to. Je to nakažlivé. Mladší sestra Covidu 19, anebo starší brácha? A průvodní jevy této slabosti jsou touha po někom, kdo bude mocný, v jehož ruce bude kladivo. Jenže každý problém, a každý člověk, se pak stává hřebíkem, jen uhodit. V Evropě sílí nacionalisté a pragmatici bez morálky. Pro některé by zavřené hranice mohly zůstat zavřené napořád. Jen ty dotace aby stále plynuly...

Izraelci byli v Babylónii jako v kleštích, jako by je jejich Bůh opustil, i když vlastně měli docela dobře. Tomáš a jeho přátelé, také netrpěli nouzí. Přesto neměli sílu, ani odvahy. Byli jako bez života, protože světlo jejich života jim zhaslo před očima...

Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. ... Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo...

Proč říkáš, Jáko, proč, Izraeli, mluvíš takto... Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. Od dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.

Cožpak nevíš, Petro, Jano, Marto, Rut? Cožpak jsi neslyšel, Tomáši, Filipe, Martine, Josefe? ...

Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!"

Polož svůj prst sem... pohleď... Nepochybuj a věř!

Ale Tomáš si nesáhne. Už nemusí, už to nepotřebuje. Asi mu došlo, že jsou věci, na které si sáhnout nejde. A přesto platí. Je možné si sáhnout na lásku, na naději? Ne, a přece věříme tomu, koho máme rádi.

Víra si nemůže sáhnout, nemá čím. Víra je víra. A Tomáš to najednou ví, a místo doteku řekne: *Můj Pán a můj Bůh!*

Nevěřící Tomáš. Tuhle nálepku mu už nikdo nikdy neodpáře. A přitom ty jeho pochyby byly na místě. Tomáš možná i věřil, že se učedníkům zjevil nějaký duch. Ale jeho žádný duch nezajímá. Zajímá ho Ježíš - ten ukřižovaný. Zajímá ho, jestli byl skutečně vzkříšen ten, kdo miloval své až na kříž. A jestli ano, tak tomu chce věřit. Všechno ostatní je druhotné.

Tomáš dobře pochybuje. A vzkříšený Kristus přichází a ukazuje se mu jako ukřižovaný Ježíš. Ukřižovaný byl vzkříšen - a Vzkříšený je stále ten Ukřižovaný.

Tomáš mu odpověděl: "Můj Pána a můj Bůh." Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili."

Vzkříšený Pane,

prosíme dotkni se nás, smiluj se nad námi, denně se dotýkám tvých ran, jenom tě nevidíme za tvářemi tolika lidí. Prosíme o odvahu, abychom se chytli té naděje, té šance, kterou nám dáváš. Ať se jí nepustíme, ať z ní žijeme každý den, ať jsme jí nesení ve chvílích těžkých a nejtěžších, ať nám dává sílu po všechny dny našeho života, a až budou sečteny, ať nás donese až k tobě. Amen.

Vyznání víry

Svou víru, kterou máme společnou se všemi křesťany všech dob a zemí, vyznejme slovy Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

přímluvy

Vzkříšený Pane,

v tobě je nový život, světlo, radost, pokoj. Děkujeme za naději, kterou jsi nám dal. Děkujeme, že to, co pohřbíváme, křísíš k životu, že všechny přivalené kameny můžeš odvalit stranou, abychom mohli volně dýchat, abychom mohli milovat a být milováni.

Prosíme za všechny lidi, kteří jsou nemocní. Dej jim sílu k uzdravení, nenech je o samotě, pošli jim druhého člověka. Pane, smiluj se.

Prosíme za ty, kteří žijí se smutkem v srdci. Daruj jim slovo, které je tam uvnitř pohladí, které je narovná. Daruj jim píseň, která je roztančí jejich kroky. Pane, smiluj se.

Prosíme tě za ty, kteří slouží druhým, kteří v této těžké době pandemie plní svůj úkol, své poslání, svoji odpovědnost. Ať mají dost sil a moudrosti, buď jim oporou. Ať je nese síla tvého vzkříšení. Pane, smiluj se.

Prosíme za všechny zoufalé lidi, kteří nevědí jak dál. Pošli jim lidi, kteří je podrží a dodají jim zase chuť žít. Pane, smiluj se.

Prosíme za všechny lidi bez domova, za ty, kdo jsou na cestách a nevybrali si to, za uprchlíky a migranty. Ať dojdou pomoci, naleznou bezpečí, domov, přijetí. Pane, smiluj se.

V tichosti se k tobě modlíme a chceme ti říci o našich starostech a trápeních, a podělit se s tebou o naše radosti a naděje...

Náš Pane, prosíme přijmi naše prosby, vždyť ty nás máš rád, jako svoje děti. A jako tvoje děti se teď

k tobě modlíme slovy, která jsi nás učil...

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům, a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království, i moc, i sláva, navěky. amen

3. čtení - poslání: Koloským 2,12-15

S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.

požehnání Boží

Boží dobrota bude vaší silou
ve slabosti i v krizi,
Boží láska vás ponese,
když nebudete vědět kudy kam,
a Boží milost vás bude provázet
od východu slunce až do západu,
nyní i vždycky.

+

Požehnej Vás Všemohoucí
Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.